

A Ukuleu-ének

Amikor a Nagy Madár énekelt,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea.

Lecsapott a Kék Hegyekre
sebesülten, s ottmaradt.
Mi csak néztük körülállva,
hasonló csodát nem láttunk
még,
tapogattuk forró testét,
szelleműző dalára rákezdett
a sámán,
mindannyian táncrea keltünk
a halott madár körül,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea.

S akkor megszólalt, jobban
mondva
felnyögött,
majd énekelni kezdett valamit,
amit sem mi, sem a sámán
nem értettünk,
csak a dallamát,
a ritmusát,
arra táncoltunk
most már tovább,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea,

mi csak azt hittük, hogy
az idegen madár
új dalt talált.

Bódító illattól mámorosan
énekeltük a bozótban
a szerelem dalát,
én Ibibát gyűrtem magam alá,
Ibiba a legszebb asszony
Nokaóban.

Aztán kinyílt
a madár belseje,
és lila meg sárga tojások
borultak a párzó párok felé,
ijedten szétrebbenve menekültünk
a barlang felé, s közben

hátranéztünk,
a tojások utánunk gurulva
követték
menekülésünket,
falhoz szorítva tartottak
bennünket
étlen-szomjan három napig.

Nem voltunk éhesek.
Nem voltunk szomjasak.
Csak táncoltunk
a fal mellett,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea.

A sámán megőrült.
Bolond Tahaunak
megjött az esze.
Ő lett a sámán.

Kuleu főnök pedig
levizelte az egyik tojást,
mire az szétrepedt
akárcsak a többi, mind.
Darabjaikat nyakba akasztva
hordtuk, hogy kerüljön bennünket
minden,
ami ártó.

Bolond Tahau, a sámán
megverte fadobját, mi pedig
Kuleu főnököt,
mivel eltörte a tojást,
majd táncra keltünk,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea.

De ez nem OLYAN tánc volt.
De ez nem OLYAN dal volt.
Legbelül fájt a lelkünk,
mintha a lekulla fenevad
marcangolta volna
nyálcsorgatva.

Kuleu főnök munkára hívott,
s tágas barlangokat emeltünk,
magasakat, mint
a Kék hegyek,
belsejükben sütött a Nap,
de a lelkünk

hideg maradt.

Konao rabszolgák kezével
megépítettük
a Nagy Madarat,
a tojásokat Sánta Zulau
csinálta
tűzből és luvalla kőből,
és vártunk a dalára,
de hiába.
Néma maradt a Nagy Madár.

Előlépett ekkor
Ukuleu és Ukulea,
azt mondták, útra kelnek,
s megkeresik a halott madár
elszállt lelkét,
s visszahozzák.

Bolond Tahau megáldotta
őket,
s elénekelte
a búcsú-eluót.

Táncoltak a nokaók,
táncolt Ukuleu
táncolt Ukulea,
de a lelkük hideg maradt.

Csüggedten vártuk visszatértüket,
közben
konoókra lestünk,
oszlophoz kötözve
őket kínozva próbáltuk
elűzni
árnyékba borult kedvünket,
asszonyaik nokao-fattyakat
szültek, és
átkaikat szélnek eresztve
dobták őket
a Vulua-szakadékba.

Az átok megfogant.

Attól kezdve
nap, mint nap
hulltak a nokaók,
konao szellempókok
szótték a halál hálóját,
csak én maradtam egyedül,

magamra, hogy fogadjam
Ukuleut és Ukuleát.

És jöttek.
Ukulea hófehér
tanulea madarat
tartott kezében, és mosolygott,
úgy mesélték, jártak a
világ peremén,
és rájuk világított
a sarki fény.

A tanulea madár rászállt a
fejemre.
És dalolni kezdett a tanulea madár.
És visszajöttek a halott
nokaók
és a halott konaók,
összekeveredve ölelték
egymást,
énekeltek a bozótban
a szerelem dalát,
és táncoltak,
és nevettek,
táncolt Ukuleu,
táncolt Ukulea.

PEJIN ATTILA